Bernardus Claravallensis: Flores
Cologne: Johann Koelhoff, the Elder, 14[82], 14[82] Seite 26

qualiter digne ꝓ sua maiestate suſ
cipiẽt. ſi nec adeſſe ſentiẽt? Mens er/
go q̄ ignorat abſceſſuz patet ſedu
ctioni: et que reditũ nõ obſuat: e/
rit ingrata viſitatõi. Nũꝗꝫ ergo ſi
ne nr̄a ɔſcia. mgr̄a vnctio q̄ docz
de oib⁹ tollat a nobis: nũꝗꝫ cũ ve
nerit inueniat impatos: ꝫ ſꝑ vult⁹
ſuſpenſos. expãſosꝗꝫ hñtes ſin⁹:
ad largã dñi bñdictiõez: Uigilã
dũ ꝓinde oi hora qꝛ neſcim⁹ q̄ ho
ra ſpũs ventur⁹ ſit: ſeu iterꝝ abitu/
r⁹. It et redit ſp̄s. Et qui ſtat eo te
nente: deſerẽte cadat neceſſe ẽ: ſed
nõ collidet: qꝛ dñs rurſũ ſuppõnit
manũ ſuã. Et has alternare vices
in his qui ſpiritales ſũt nõ ceſſat.
Deniꝗꝫ ſepties cadit iuſt⁹ ꝛ ſepti/
es reſurgit: ſi tñ cadat in die vt ſe
cadẽ videat. et cecidiſſe ſciat: ꝛ re/
ſurgẽ cupiat ꝛ reꝗrat manũ adiu/
uantꝭ. Itaꝗꝫ qui ſpũ ambulat ne
quaꝗꝫ ꝑmanet in vno ſtatu: nec ea
dẽ ſꝑ facilitate ꝓficit. ꝛ nõ ẽ in ho
mine via eius ꝫ quemadmodũ ei
ſpũs moderator diſpẽſat: vt vult
nũc ſegni⁹ nunc alacrius q̄ retro
ſunt obliuiſcit: et ad ãteriora ſe ex
tendit. Ergo cũ te torpore acidia
vel tedio affici ſentis: noli ꝓpterea
diffidẽ. aut deſiſtere ab ſtudio ſpi/
rituali: ſed iuuãtis require manũ:
trahi te obſecrans: donec denuo
ſuſcitãte gr̄a fact⁹ ꝓmptior alacri
or qꝫ curras. Sic aũt ꝗꝫdiu adeſt
gr̄a delectare in ea vt nõ te exiſti/
mes donũ di iure hereditario poſ
ſidere. ita videlicet ſecur⁹ de eo ꝗſi

nũꝗꝫ ꝑdere poſſꝭ: ne ſubito cũ for
te retraxerit manuz. ꝛ ſubtraxerit
donũ: in aio ɔcidas et triſtior ſi/
as qꝫ oportet. Curabis poti⁹ ꝓ
cõſilio ſapientꝭ. in die maloꝝ non
imemor eẽ bonoꝝ. atqꝫ in die bo
noꝝ nõ imemor eẽ maloꝝ: Ergo
in die virtutꝭ. tue. noli eẽ ſecur⁹. ſed
clama ad deũ: et dic. cũ defecerit
virt⁹ mea ne derelinꝗs me: Porro
in tꝑe tẽptationis ɔſolare et dic.
Trahe me p⁹ te: Sic te nõ deſerẽt
ſpes in tꝑe malo. nec in bono ꝓui
dẽtia deerit. eris qꝫ inter aduerſa
ꝛ ꝓſpera tenẽs ꝗndã eternitatꝭ i/
maginẽ. vtiꝗꝫ hãc inuiolabilẽ ꝛ in/
cõcuſſaz cõſtantꝭ. ai eq̄litatẽ: bñdi
cens dñm in omni tempore.

Ca. xvi. De multiplici

tate ſp̄s. In prima ꝑte ſmonis de
pentẽ. q̄ incipit Quã libent vobis

Vere multiplex ſpũs. q̄ taz
multiplr filijs hoim inſpi/
rat: vt n̄ ſit q̄ ſe abſcõdat
a caloꝛe ei⁹ Siquidẽ ɔcedit eis ad
vſũ: ad miraculũ: ad ſalutẽ: ad au
xilium: ad ſolaciũ. ad feruorẽ: Ad
vſum quidẽ vite bonis ꝛ malis: di
gnis ꝑiter ꝛ indignis: coĩa bona
abundãtiſſime tribuẽs: ita vt vi/
deatur hic diſcretiõis limitẽ nõ te
nere. Ingrat⁹ eſt qui in his q̊z be/
neficiũ ſp̄s nõ agnoſcit: Ad mira
culũ in ſignis ꝛ ꝓdigijs: in varijs
ỽtutib⁹: q̄s ꝑ q̊ſlibz man⁹ opat.
Ipſe ẽ antiq̄ miracꝉa ſuſcitãs: vt
ex pñtib⁹ fidẽ aſtruat preteritoꝝ:

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-319/0025
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG